

lig vil komme til at afgjøre, om Varetægtsfængsel skyldes den Skyldiges eller Tiltaltes eget Forhold eller ikke. Det er Noget, som udelukkende tilkommer Domstolene efter den Organisation, de have. Men skjøndt jeg altsaa har visse Indvendinger at gjøre mod det Forslag, som det ærede Medlem for Præstø Amt's 3die Valgtreds (Veth) har fremsat, skal jeg paa den anden Side ikke negte, at jeg er ham i høi Grad erkjendelig for, at han er kommen med det, og det er jeg, fordi ethvert Forsøg, som gjøres paa at drive en Risle ind i det kriminelle System, som er det herstende her i Landet i Dieblisset, har min varmeste Paaskjønnelse, og jeg vil ogsaa haabe, at den ærede Justitsminister, naar en Omredaktion har fundet Sted, vil kunne tiltræde dette Forslag. Det tvivler jeg ikke om overfor den overordentlig vensfabelige Holdning, han har indtaget overfor Reformer i Strafferetspleien. Det er nødvendigt at gjøre Noget paa dette Omraade, fordi Varetægtsfængsel kan komme til at ramme udenfor sin egentlige Opgave. Varetægtsfængslets egentlige Opgave, og eneste Begrundelse i dansk Ret er jo dels at forhindre den Skyldiges eller Tiltaltes Flugt og dels at hindre ham i at sætte sig i Forbindelse med Omverdenen og saaledes genere Underjøgelsen, men alle vi, som have set lidt paa, hvorledes Varetægtsfængslet er blevet anvendt under det nuværende System, og navnlig i de senere Aar, vide jo, at man ikke længere begrunder Varetægtsfængslet alene af disse to Hensyn. Jeg kan her ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg synes, at Anvendelsen af Varetægtsfængslet er bleven endnu grellere, siden Folkethinget har paa-talt dets Anvendelse. Det forekommer mig, at man ikke i tidligere Tid, men først i de sidste Aar, har set en saa udstrakt og for den almindelige Bevidsthed saa ubegrundet Brug af Varetægtsfængsel. Det er et Tilfælde, der ser ud som en Tanke — eller maaske er det dog kun et Tilfælde — at dette sker samtidigt med, at man her i Folkethinget har omtalt Varetægtsfængsel, saaledes som man har, og paatalt Nødvendigheden af at gjøre Noget mod den ubegrændsede Anvendelse af Varetægtsfængslet. Af Sager, der for Dieblisset ere under Behandling, skal jeg blot anføre, at der er en Sag, som er indappelleret her til den høibenhavnske Overret, hvori der findes to Arresteranter, af hvilke den ene har siddet paa 21de Maaned i Varetægtsfængsel uden at være bleven løsladt, uagtet Underrettsdommen er falden og kun har medført en Straf for ham paa 6 Gange 5 Dages Bånd og Brød, medens den anden Arrestant i

samme Sag har siddet i over 18 Maaned; denne Sidste blev ved Underretten dømt til 1 Aars Forbedringshusarbejde. Endvidere skal jeg nævne det Tilfælde, som blev nævnt af den sidste ærede Taler, hvor der blev anvendt 11 Maaneders Varetægtsfængsel for et Hæleri med Hensyn til 1 Kr. 35 Øres Værdi. Tillige er det jo gennem Proceduren i Høiesteret, bekendt, at Varetægtsfængsel i forskjellige Brandkommisssionsager er udstrakt til en Længde, der aldeles ikke svarer til den Straf, der siden fulgte paa, og heller ikke har nogen som helst Begrundelse i de Forhold, der ellers skulde begrunde den. Varetægtsfængslets Indflydelse paa den Fængslede, baade fysiske og økonomiske Forhold er jo saa ofte omtalt, baade her i Salen og i Pressen, at jeg ikke skal komme nærmere ind derpaa, men at det er overordentlig væsentlige følger for en Mands Velfærd, der resulterer af at sidde arresteret i saa lang Tid, som f. Ex. i de nævnte Exempler, vil jo være indlysende for Enhver. Det er jo nemlig ikke alene Frihedsberøvelsen, som er en stor Videlse for Vedkommende og hans Forhold, men det er jo ogsaa Tilfældet med den Behandling, der finder Sted, medens Varetægtsfængsel og Underjøgelsen staar paa, og i den Henseende gjøres der ingen Forskiel. Det er en mærkelighed ved vore Dommere, men forøvrigt Noget, der følger af det System, de tjene, at de gaa ud fra, at en Mand er skyldig. Jeg har et Exempel fra en Ildbrandskommisssion, som var nedsat et Sted her paa Sjælland, at en Mand, hvis Ret til at faae Erstatning for Varetægtsfængsel er utvivlsom, fordi den rette Skyldige har meldt sig senere, er behandlet paa samme Maade som den, hvem Dommerne med Jøie kunde anse for skyldig. Han blev mødt med de sædvanlige Udtryk: Sludder! De veed godt, De er skyldig! Forskil Dem blot ikke! De har jo brændt Deres Gaard af for 3 Aar siden! o.s.v. Han har, altsaa gennemgaaet alle Behandlingens Videlser, skjøndt det senere blev godtgjort, at han var uskyldig. Det forekommer mig altsaa godtgjort, at det er aldeles nødvendigt, at der gjøres Noget mod den Misbrug af Varetægtsfængsel, som finder Sted for Dieblisset, og jeg er naturligvis enig med den ærede foregaaende Taler i, at det mest radikale vilde være en Systemforandring. En saadan vilde jo være i høi Grad ønskelig, og jeg kan kun beklage, at jeg desværre ikke hos mine Meningsfæller her har mærket Spor af Tilbøielighed dertil. Jeg finder slet ingen Betænkelighed ved at sige dette her, og jeg beklager i høi Grad den Stemning, jeg i den Henseende har mærket her ved forskjellige Leiligheder;